

Mi-e alb...

Felix

Nu mi-e cald, nu mi-e frig, nu mi-e sete, cumva
Mi-e, așa, o simțire aparte;
Am găsit! Da, mi-e...alb, și aceasta-i ceva
Mai presus de viață și moarte.

Mi-este alb ca-n zăpezi sărutate de ger
Sau ca-n puf luminos de columbă,
Ca-n culori care vin despletite-n eter
Și în spectrul solar se îmbumbă.

Da, mi-e alb ca în spuma adusă de val
Sau ca-n laptele-adus de la stână,
Îmi e alb ca-n corole de crin, alb floral,
Și mi-e alb cum e albul de lână.

Copleșit sunt de...alb și de ceea ce simt,
Și-nțeleg că această simțire
E îndemnul divin ca trăind să consimt
Să mă-mbrac în strai alb de sfințire.

Tu îmbracă-mă, Doamne, în haină de in,
Ca să port neprihana în mine
Ca o horbotă albă, din albul divin,
Alb ca dorul curat după Tine!

Simion Felix Marțian
Vulcan, 4 ianuarie 2019